

További bizonyságok Jézusról

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Dániel 7:18; János 1:32-36; 3:25-36; 5:36-38; 6:51-71; 7:37-53

„Én pedig, ha fölemeltem e földről, mindeneket magamhoz vonzok” (Jn 12:32, RÚF).

Jézus megdöbbenő dolgokat mondott önmagáról, arról, hogy ki Ő, ki küldte és honnan jött. Ráadásul az általa végbevitt csodákkal és jelekkel még ezt *be is mutatta*. Sokan nyíltan kijelentették: *„a Krisztus, ha majd eljön, tehet-e több csodát annál, mint amennyit ő tett”* (Jn 7:31, ÚRK)?

Szavait olyan tettekkel támasztotta alá, amelyek bizonyították kijelentéseinek igaz voltát. A dráma kibontakozása során azonban megoszlás alakult ki az emberek között. A Bethesda tavánál fekvő beteg meggyógyítása egyes vezetőkből haragot váltott ki. Kapernaumban az ötezer megvendéglését követő vita után a tömeg elfordult Jézustól. Lázár feltámasztása miatt egyesekben hit ébredt, az eset azonban másokban olyan ellenérzést szított, ami Jézus kihallgatásához és kivégzéséhez vezetett.

Ezen a héten olyan emberekre figyelünk, akik szemtanúi voltak Jézus csodáinak, és bizonyágot tettek róla. Mindegyik esetben megnyilatkozik valamelyik oldala annak, hogy ki is Jézus valójában – amelyeket együtt nézve még teljesebb képet kapunk róla, a Messiásról.

ALÁZAT:**KERESZTELŐ JÁNOS ÚJABB BIZONYSÁGTÉTELE**

A 2. tanulmány leírja, hogy Keresztelő János bizonyágtétele vezette Jézushoz az első tanítványokat: Andrást, Jánost, Pétert, Fülöpöt és Nátánaélt. Azt is gondolhatnánk, hogy ezek után Keresztelő János eltűnik a színről, de *János evangéliumában* még több alkalommal megjelenik.

Olvassuk el Jn 3:25-36 szakaszát! Keresztelő János mit mond önmagáról, Jézushoz viszonyítva?

Vita támadt Keresztelő János tanítványai és egy meg nem nevezett zsidó férfi között a tisztulási szertartásról, talán a keresztség hatását illetően (vö. Mk 1:4-5). Érdekes, hogy amikor Jánoshoz fordulnak a tanítványai, bizonyára a kérdés megoldása miatt, Jézust is szóba hozzák: „*az keresztel, és hozzá megy mindenki*” (Jn 3:26). Nem nehéz a sorok között olvasni: a mesterükre gondolva, de maguk miatt is irigykedtek Jézusra.

János igen könnyen belemerülhetett volna az irigységbe, de nem tette, mert pontosan tudta, hogy mi a küldetése. Inkább emlékeztette a tanítványait, hogy ő sosem mondta magát Krisztusnak, ellenkezőleg! Azért jött, hogy a Messiásra mutasson, utat készítsen neki, bizonyágot tegyen róla (Jn 1:6-8).

Az esküvő példáját hozza fel: Jézus a *vőlegény*, magát a *vőlegény barátjának* nevezi. A *menyasszony* Isten népe (vö. Ézs 62:1-5; Hós 2:15-22). János igazi nagyságát ezek a szavai mutatják: „*Neki növekednie kell, nekem pedig egyre kisebbé kellennem*” (Jn 3:30, ÚRK).

Jn 3:31-36 szakaszában folytatja az összehasonlítást Jézus és önmaga között, rámutatva, hogy a Messiás nagyobb, mint a hírnöke. János szavai Jézusra mutattak, és ez ismét kiemeli a bizonyágtétel, tanúság fogalmát. Akik elfogadják ezt a bizonyágtételt és hisznek Jézusban, azoknak örök életük van, akik pedig nem fogadják el, azok Isten haragja alatt maradnak. Ezt mondja a szöveg. Isten szereti a világot, elküldte a Fiát a megváltásért (Jn 3:16-17), de akik visszautasítják a felajánlott ajándékot, azoknak meg kell fizetniük a saját bűneik büntetését, ami az örök halál.

Hogyan sajátíthatjuk el az alázat leckéjét úgy Isten, mint az emberek előtt? Keresztelő János példájából mit tanulhatunk az alázas lelkületről?

ÚJDONSÁG A MESSIÁSSAL KAPCSOLATBAN

Olvassuk el Jn 1:32-36 verseit! Mit mondott Keresztelő János Jézusról, amire az emberek nem számítottak a régen várt Messiással kapcsolatban?

A zsidók várták, hogy eljön a Messiás, és megszabadítja őket Róma uralma alól. A régóta elnyomás alatt élő nép szívében az a hit élt, hogy a Messiás eltörli Róma hatalmát, őket pedig nagy és hatalmas nemzetté teszi. Azonban az emberek többsége valószínűleg félreértette, amikor János ezt mondta: „*az Isten Báránya*” (ÚRK) – ami pontosan engesztelő halálára mutatott. Valószínűleg fogalmuk sem volt róla, hogy miről beszélt.

János tehát az evangéliumával meg akarta változtatni az emberekben élő képet a Messiásról, hogy felismerjék Jézusban az eljövendő Királyra és tevékenységére vonatkozó próféciák teljesedését. Nem politikai és katonai vezetőként érkezik, hanem azért, hogy áldozatul adja magát a világ bűneiért. Ez volt a szándéka. Csak ezek után, amikor minden véget ér, akkor jön majd el az utolsó, örök ország (lásd Dán 7:18).

„Amikor János a keresztségekor Jézusra mutatott, mint Isten Bárányára, a Messiás munkája új megvilágításba került. A próféta gondolatai Ézsaiás szavaira terelődtek: »*Mint bárány, mely mézsárszékre vitetik*« (Ézs 53:7)” (Eilen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 105. o.).

Keresztelő János ezt mondta Jn 1:31 versében: „*én nem ismertem őt*”. Akkor honnan tudta, hogy Jézus a Messiás? A válasz az, hogy az Úr, aki elküldte, korábban kijelentette neki: „*Akire látod a Lelket leszállni és rajta megnyugodni, ő az, aki Szentlélekkel keresztel. És én láttam, és bizonyosságot tettem róla, hogy ő az Isten Fia*” (Jn 1:33-34, ÚRK). Más szóval: Isten ki nyilatkoztatta Jánosnak, hogy Jézus a Messiás.

„*Krisztus Isten ereje és Isten bölcsessége*” (1Kor 1:24, ÚRK). A Szentlélek meggyőző hatalma által Istentől származik az az ismeret, hogy Jézus a Krisztus. Ez a téma gyakran előkerül Jánosnál. Az üdvösség nem világi filozófiából, tudományból, sem magasabb rendű tanulmányokból származik, hanem csakis Istentől jön, úgy, ha az ember hittel és engedelmesen átadja szívét Jézusnak.

Honnan tudhatnánk az igazságot arról, hogy Jézus az engesztelő áldozat, ha Isten nem jelentette volna ki? Miért annyira fontos tehát ismerni a Bibliát, a Jézusról szóló tanítást?

ELFOGADÁS ÉS ELUTASÍTÁS

A 2. tanulmányban foglalkoztunk *János evangéliuma* 6. fejezetében az ötezer megvendégelésével, de a történet végével nem. Erre most kerítünk sort.

Olvassuk el Jn 6:51-71 szakaszát! Jézus szavai szerint mit nem tudtak elfogadni az emberek?

Miután az emberek jóllaktak a csoda folytán, Jézustól kapott étellel, készen álltak királlyá koronázni Őt (Jn 6:1-15). Később azonban, amikor a kapernaumi zsinagógában szólt hozzájuk, a csoda lelki jelentőségét magyarázta: „*Én vagyok az élet kenyere*” (Jn 6:35, ÚRK). Majd pedig tovább részletezte, hogy a teste a kenyér, amit a világ életéért ad oda (Jn 6:51).

Jézusnak ez a kijelentése felnyitotta az emberek szemét arra, hogy Ő nem lesz a földi királyuk. Nem illett bele a földi gondolkodás formálta keretekbe. Elutasították a megtérést, ami megváltoztatta volna a gondolkozásukat, hogy felismerjék és elfogadják Jézust Messiásnak. Ekkor sok tanítványa elhagyta (Jn 6:66).

Emberileg nézve ez nehéz lehetett Jézus számára. A tömeg elismerése jóleső érzést kelt. Ki ne akarná, hogy szeressék? Azt pedig természetes módon szomorú látni, ha sokan elpártolnak az embertől és megkérdőjelezzik az elveit. Miután sokan elfordultak tőle, Jézus megkérdezte tanítványai belső körétől, a tizenkettőtől, hogy ők is el akarják-e hagyni.

Péterből ekkor fakadt ki a bámulatra méltó hitvallás, ami újabb tanúságtétel volt Jézus személye és szerepe mellett: „*Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenélad. És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia*” (Jn 6:68-69).

A tanítványok pár éve már Jézussal voltak, együtt utaztak vele, látták a csodáit, hallották a prédikációit. Tapasztalatból tudták, hogy senki nincs, aki hozzá fogható volna. Meggyőződtek róla, hogy ha mégoly furcsa is némely helyzet, Ő a Messiás, pedig sok mindent félre is értettek eljövételének célját illetően. Csak Jézus halála és feltámadása után kezdték megérteni, hogy miért jött.

Mit tanulhatunk ebből a történetből arról, hogy a többség általában téved? Miért kell ezt észben tartanunk, főként hitünk kevésbé népszerű elemei tekintetében?

AZ ATYA BIZONYSÁGTÉTELE

János evangéliuma kezdetén azt olvassuk, hogy az *Ige* (*logosz*) Istennel volt, vagyis az Atya Istennel (Jn 1:1). Miután az Ige testté lett, a Lélek bizonyságot tett róla, amikor megnyugodott Jézuson a keresztségekor (Jn 1:32-34). Majd földi szolgálata során az Atya is bizonyságot tett róla.

Olvassuk el Jn 5:36-38 verseit! Mit mond itt Jézus az Atyáról?

Jézus az Atyához kapcsolja az általa végbevitt tetteket és csodákat. Egyértelműen kijelenti, hogy az Atya küldte el és bizonyságot is tett róla.

Olvassuk el Mt 3:17, 17:5, Mk 1:11 és Lk 3:22 verseit (lásd még 2Pt 1:17-18)! Mit mondott az Atya Jézusról?

Jézus keresztségekor az Atya és a Lélek csatlakozott a Fiúhoz, hogy kiemeljék ezt a fontos alkalmat: szolgálatának kezdetét. Az Atya kijelentette, hogy Jézus a szeretett Fia, akiben gyönyörködik. Majd szolgálatának egy kritikus idején újból megszólalt, akkor úgy, ahogyan feljegyzi *János evangéliuma*.

Jézus szolgálatának végső napjaiban az események kicsúcsosodtak. A vallási vezetők képtelenek voltak megállítani Jézust (lásd Jn 12:19), ezért a halálát kívánták, jobban, mint valaha. A tömegek lelkesedése túláradó volt, főleg miután mind több és több ember kezdte követni Jézust, hallva azoknak a bizonyságtételét, akik tanúi voltak Lázár feltámasztásának (Jn 12:17- 18). Még az ünnepre érkező görögök is látni akarták.

Jézus így szólt: „*Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!*” Erre az Atya ismét megszólalt a mennyből: „*Meg is dicsőítettem, és újra megdicsőítem*” (Jn 12:28).

Amint már szó esett róla, Jézus dicsőségének órája a kereszt. Az Atya bizonyságtétele Jézusról rámutat Isten Bárányának a világ bűneiért hozott nagy áldozatára. Ekkor tetőzött Jézus földi szolgálata. Értünk vállalt halálával megfizette bűneink teljes büntetését, hogy a belé vetett hit által nekünk ne kelljen elszenvetnünk.

A SOKASÁG BIZONYSÁGTÉTELE

„Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék. Aki hisz énbennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből” (Jn 7:37-38).

János számos alkalommal feljegyezte, amint Jézus bátor kijelentéseket tett önmagára vonatkozóan, arról, hogy ki Ő és miért jött.

Az előbbi idézet Jn 7:37-38 verseiből újabb példája annak, hogy mit állított magáról és arról, amit azokért tesz, akik hozzá mennek. Ezek is megdöbbentő kijelentések voltak.

A tömegből sokan hogyan reagáltak, amikor Jézus a zsidókhöz szolt a sátoros ünnepen (Jn 7:37-53)?

Néhányan azt mondták, hogy Ő az a próféta, akiről régen jövendölt Mózes (lásd 5Móz 18:15-19). Mások azt gondolták, hogy Jézus a Krisztus. Viszont voltak, akik erre azzal érveltek, hogy nem Galileából jön a Messiás, Dávid házából kell származnia, Betlehemben kell megszületnie – mindez igaz is volt Jézusra (vö. Máté 1-2. fejezet), bár úgy tűnt, hogy ezt sokan nem tudták.

Még azokat is lenyűgözte Jézus, a választékos beszéde, akik azért mentek, hogy elfogják. A farizeusok rákérdeztek: „Vajon hitt-e benne valaki a főemberek vagy a farizeusok közül” (Jn 7:48, ÚRK)? A farizeusoknak ez a kérdése újabb alkalmat adott Jánosnak arra, hogy ismét említést tegyen Nikodémusról, aki a Jézussal való találkozása után menteni próbálta Őt az ármánykodásuktól. „Vajon a mi törvényünk elítéli-e az embert, mielőtt ki nem hallgatja, és meg nem tudja, hogy mit tett” (Jn 7:51, ÚRK)?

Vajon elfogadta valaha Nikodémus, hogy Jézus a Messiás? Ebből a jelemből ugyan ez nem igazolható, de ha hozzávesszük a Jézus halála utáni tettet (lásd Jn 19:39-40), a Biblia szilárd bizonyítékot szolgáltat arra, hogy Nikodémus valóban hitre jutott Jézusban.

Tehát a farizeusok kérdésére a válasz az, hogy *Igen, az egyik farizeus valóban hitt Jézusban.*

Mit mondtak a vezetők Jn 7:49 versében, ami tanúsította, mennyire megvetették a Jézust követő tömeget? Milyen tanulságot szűrhetünk le ebből?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, „A galileai válság” (319-330. o.) és „A külső udvarban” (525-530. o.) c. fejezetei

„*Kihez mehetnének*» (Jn 6:68)? Izrael tanítói a formalizmus rabjai voltak. A farizeusok és a szaduceusok szüntelen vitában álltak. Elhagyni Jézust annyit jelentett, mint a rítusokhoz, ceremóniákhoz mereven ragaszkodó, becsvágyó emberek közé kerülni, akik a maguk dicsőségét keresték. A tanítványok több békét, örömet éreztek, mint annak előtte bármikor, amióta elfogadták Krisztust. Hogyan mehettek volna vissza azokhoz, akik megvetették és üldözték a bűnösök Barátját? Régóta várták a Messiást, most eljött, nem fordulhattak el tőle azokhoz, akik életére törnek, és őket is üldözik, amiért követik Őt.

„*Kihez mehetnének*» (Jn 6:68)? Nem mehettek Krisztus tanításától, a szeretet és irgalmasság leckéitől a hitelenség sötétjébe, a világ gonoszságához. Miközben sokan hagyták el a Megváltót, akik látták csodálatos műveit, Péter kifejezte a tanítványok hitét: *»Te vagy a Krisztus*» (Jn 6:69). E horgony elvesztésének a gondolata is félelemmel, fájdalommal töltötte el lelküket. Nélkülözni a Megváltót annyi, mint sötét, viharos tengeren hanyódni” (i. m. 329. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Miért van az, hogy amikor Jézus Messiás-voltának és a kereszténység igazságának bizonyosságaival szembesülnek, egyesek örömmel elfogadják, míg mások elutasítják?
- 2) Mi lehet fontosabb annál, hogy Jézus Krisztus meghalt a bűneinkért? Viszont hogyan értesülhetünk erről az alapvető igazságról? A tudomány, a természeti törvények, a természet világa, a logika vagy az érvelés útján? Mindezek elvezethetnek bennünket a Teremtő Istenbe, a Mindent Kiváltó Okba, a Mozdíthatatlan Mozgatóba vetett hitre, azonban nem taníthatnak meg a legfontosabb igazságra, amit ismernünk kell: arra, hogy Krisztus meghalt a bűneinkért. Miért létszükséglet tehát, hogy a Bibliát tekintsük a legfőbb tekintélynek a hit kérdéseiben?
- 3) Hitünk érdekében miért különösen fontos újból és újból visszagondolni arra, amit Isten az életünkben tett?

SZEGEDI KOVÁCS GYÖRGY:

ERETNEK FOHÁSZ

A Magasságos,
talán a kora miatt is,
lehetséges, hogy
nagyot hall?
Olyan... lassú, nehézkes.
Nem érti, mit akarok,
hogyan is szeretném
dolgom, utaim elrendezni.
Kerülő úton működik minden.
Visszájára fordítva,
abszolút logikátlanul.

A másik út,
az a széles,
egyenesnek tűnő,
ahol jól elférnek,
és a többség is azon jár,
a mi tér-időben gondolkodó
híg agyunk mit felfoghat,
a bölcs sokaság,
az előre lezsírozott,
színarany közében, akadálytalanul;
a tébolyult nagy sárkány-vár felé,
aminek árnyéka is súlyosabb
bármilyen hegynél.

„Légy segítségül
az én hitetlenségemen!”